

nița, de Dan Tărchiță (Teatrul popular din Tirgoviște, regia Mihai Dimiu), premiul II — *Gindurile ultimelor clipe*, de Virgil Stoenescu (Casa de cultură a sindicatelor din Medgidia, regia H. Sadi), premiul special al juriului — *Inchinarea lui Pinte cel viteaz și 1907*, balade dramatizate de Dominic Stanca (Ansamblul artistic al C.C. al U.T.C. — secția „Teatru experimental”, regia Grigore Popa) au răsplătit tocmai acuratețea și sobrietatea punerilor în scenă sau (cazul premiului special) fantezia realizatorilor în căutarea unor noi modalități de expresie. Aportul regizorilor profesioniști la crearea acestor spectacole nu este deloc neglijabil (el s-a făcut simțit și în montarea Teatrului muncitoresc minier din Cimpulung Muscel, cu piesa *Floarea soarelui*, de Dumitru Bunescu, spectacol datorat regizoarei Nicoleta Toia, și distins cu o mențiune), și el dovedește cât de utilă poate fi pentru artiștii amatori colaborarea cu oamenii de teatru experimentați.

Un alt premiu special al juriului a fost acordat spectacolului *Cu Constantin*, „alai folcloric” realizat de instructorul Constantin Ionescu (Căminul cultural din Doicești). Și în acest caz, ca și în cel al altor două mențiuni — *Ceas*

asteptat, de Tiberiu Costăchescu (Căminul cultural din Săliște) și *Ion Buteanu*, dramatizare după Ion Mișu de Teodor Uuiu (Căminul cultural din Gurahonț-Zimbru), au fost răsplătite înaltele calități de restituire etnografică, în montările respective conținând nu atât conflictul dramatic, cât autenticitatea evocării folclorice, fie în cîntec sau dans, fie în costum sau scenografie.

Au fost acordate și patru mențiuni de interpretare: lui Tiberiu Rusu, pentru rolul Iorga din *Gindurile ultimelor clipe*, Ancăi Negrea și lui George Corneabu, pentru rolurile Ruxanda și Radu din *Domnița*, lui Andrei Moldoveanu, pentru rolul Cloșca din *Urme pe zăpadă*, mențiuni justificate nu numai de realele calități actricești, dar și de caracterul mai elaborat și mai controlat al interpretărilor.

Festivalul de la Tirgoviște — pe lângă premii și mențiuni — ne-a oferit tuturor o serie de învățăminte despre posibilitățile de concepere și organizare a concursurilor de amatori. Imperfecțiunile notate mai sus se cer depășite, ca etape ale unei ascensiuni.

Dinu KIVU

NOTE

Heliade Rădulescu,

180

La comemorarea „părintelului literaturii române” (dar și al teatrului!), ne gîndim, firesc, la edițiile prin care cititorul a pătruns în conștiința publică. Numeroasele ediții școlare și au, de un secol, rostul lor didactic, atât de fertil. Specialistul literar (și omul de teatru) datorează celui mai bun exeget al scriitorului, Dimitrie Popovici, ediția critică de *Opere* în două volume, apărută la Fundația între 1939 și 1943. Volumul doi include și unele texte cu caracter teatral. Pînă în 1967, ediția a stat la baza tuturor reeditărilor. Între 1967 și 1975, prof. Vladimir Drimba editează, în trei volume, opera literară a lui Heliade, cu note și variante, pentru care primește premiul „Muzeului literaturii române”. Ni se restituie, după multe decenii, textele dramatice și puține scrieri despre scenă. Tot

la editura „Minerva”, Aurel Rusu tipărește, în 1979, *Critica literară* a lui Heliade. Avem, aici, portrete de cititori ai teatrului și cursul de literatură ținut la Conservatorul Filarmonic.

Esențialul operei literare este, așadar, restituit în excelente ediții.

Rămîn, încă, în afara circuitului larg, importante scrieri privind istoria teatrului, ca *Echilibrul între antiteze*, cu istoricul Societății Filarmice (ultima ediție, în 1916). Apoi, ar trebui antologate notele teatrale din *Curierul românesc* (1829—1848), precum și pagini din *Gazeta Teatrului Național* (1835—1836).

Un volum *Heliade Rădulescu—scrieri despre teatru* ar fi revelator.

I. N.